

Sevgili Okur,

“ Beyaz Gemi” eski bir destan ile harmanlanmış, küçük bir çocuğun etrafında geçen olayları anlatıyor. Kitap boyunca ismini öğrenemiyoruz çocuğun. İsimsiz, anne ve babası tarafından terk edilmiş, dedesi ile yaşayan bir çocuk. Hayatta en büyük desteği ve koruyucusu dedesi. Hepsi üç hane olan bir dağ köyünde yaşıyor. Dedesi ve ninesi ile çocuk, teyzesi Büke ve eniştesi Urazkul, yanlarında çalışan Seyit Ahmet ve eşi Gülcemal ile küçük kızları... Bu köyde çocuğun en büyük arkadaşı kayalar ve bir de dürbündür. Dürbün ile Issık Göl’den geçen Beyaz Gemi’yi seyretmek ve hayallere dalmak en büyük zevkidir. O gemide çalıştığını hayal ettiği babasını düşünmek ve sonsuz hayallere dalmak... Annesini de tanımamasına rağmen en çok babası ile ilgili hayaller kurar çocuk. Bunda Aytmatov’un babasını küçük yaşta kaybetmesinin de etkisi olabilir. Yazar belki kendisinin baba özlemini çocukta dışa vurmaktadır.

Marallar (Hazar Kızıl Geyiği) ile ilgili bir efsane anlatılır kitapta. Dede, bu efsaneye inanmış ve çocuğu da anlatımları ile inandırmıştır. Kitaptaki sonu hazırlayan da yine efsanedir bana göre. Efsaneyle birlikte güvenin de yitirilmesi.

İyi-kötü ikileminin en iyi şekilde yansıtıldığı bir romandı. Bazen “Keşke böyle olmasaydı.” dediğim, böyle bir sonu hak etmeyen bir roman oldu benim için. Çok sürükleyiciydi. Kitap neredeyse her paragrafı sonrası beni düşünmeye itti. Şiir gibi, masal gibi insanın içini ısıtan ama bunu romantik bir biçimde değil tamamen gerçekçi bir biçimde anlatan bir eserdir.

KEYİFLİ OKUMALAR DİLERİM.

11/E RÜVEYDA KOÇ

KİTAPTAN BEĞENDİĞİM CÜMLELER

“ İnsanlar, hastalıktan çok içlerini kemiren, dinmek bilmeyen hırstan, olduklarından fazla görünmek istemelerinden ölürlür.”

“ Bir şimşek gibi yaşadın sen. Bir defa çaktın ve söndün. Şimşeği çaktıran göktür. Ve gök ebedidir. İşte budur beni teselli eden.”

“ Anne kızar, anne azarlar ama anne gülümser çocuğuna.”

“ ‘Her şeyi bırakır, başımı alır giderim!’ diye düşündü. Ama hemen anladı hiçbir yere gidemeyeceğini. Hiçbir yerde hiç kimsenin ihtiyacı yoktu ona.”

“İnsandaki çocuk vicdanı, tohumdaki öz gibidir. Ve öz olmadan tohum filizlenmez, gelişmez.”

“ Bulutlar hep ayındır ama türlü hallere girer. Yeter ki sen bil, senin için nasıl görünmek istediklerini.”

“Eğer yıldızlar insan olsa, gökyüzü onlara dar gelir, sığmazlardı. Eğer balıklar insan olsa, nehirler ve denizler onlara yetmezdi.”

“Kendisini saydırmasını bilmeyeni saydırmazlar.”

“İnsanın mutlu olması ve bu mutluluğu başkalarına da vermesi bazen ne kadar kolay oluyor.”

“Kendi ayıbını örtmek isteyen, başkalarının yüzüne kara çalar.”

“Paranın hüküm sürdüğü yerde, güzel söze ve güzelliğe yer kalmaz.”

“Bir adam dünyaya getirmek ve onu yetiştirmek çok uzun zaman ister. Ama onu öldürmek çok kolaydır.”

“İnsan yalnız olunca neler neler düşünür... Gerçekleşmemiş hayallerini, uçup giden yıllarını, ilk aşk maceralarını...”

“Zaten aptallar her zaman kaderine razı olurlardı.”

“Ee oğlum, insanlar akılları ile değil de zenginlikleriyle tanınmaya, büyüklenmeye kalkışırsa, bunun sonu kötü olur.”

“Bu evde huzur olması dileğiyle... Huzur olan evde mutluluk da olur.”

“Evlerin arkası insan sırtına benzer. Geriden yaklaşırken içlerinde olup bittiği hiç belli olmaz.”

“Bir yabancıyı ne kadar yedirip içirsen, ne kadar baksan, yine yabancı kalırdı.”

“Ama gerçek hayat bu değildi. Mutluluğun yanı sıra, peşini hiç bırakmayan, insanın ruhunu, bütün hayatını allak bullak eden felaketler, mutsuzluklar da vardı.”

“Şüphesiz, kalbinin bir köşesinde, kendine özgü, açığa vuramadığı bir derdi vardı. Bir özlemi, onu çok duygulandıran, iç acısı veren bir şey vardı.”

“Sen ona iyilik edersin, o sana kötülük. Utanmak, arlanmak da bilmiyorlar. Sanki kural bu imiş. Hep kendilerini haklı görürler. Herkes onlara kul köle olsun.”

“... bu iyiliğine kimse önem vermezdi. Eğer herkese karşılıksız dağıtacak olsalar altının da değeri olmazdı zaten.”

“Bir köşeye büzülür, içine kapanır, yüreğindeki acılardan kimseye söz etmezdi.”